N°. 67. A°. 1837.

MAANDAG DEN 21sten AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 19 Augustus 1837.*

Alzoo de navolgende personen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de navolgende Slaven; te weten:

GEORGE WADDINGHAM BRAND, voor het Slavenkind *Hendrina;* hem in eigendom toebehoorende.

PRINCESSE van CAROLUS van MEIJER, voor de Slavin *Joena;* haar in eigendom toebehoorende.

H. A. BUHK, voor den Slaaf *Charles;* hem in eigendom toebehoorende.

ISAAC HENJORG CONZEE, als Straatvoogd over- en voor de Slaven *Patiente* en *Frans.*

JACQUES BOIJE, voor de Slavin *Henriette;* hem in eigendom toebehoorende.

MARIAANTJE van DE RIDDER, voor de Slavin *Jacoba;* haar in eigendom toebehoorende.

J. H. IM THURN nom ux., voor de Slavin *Anna;* hem nom. ux. in eigendom toebehoorende.

RACHEL JESSURUN, weduwe M. H. NAHAR, voor de Slavin *Marie;* haar in eigendom toebehoorende.

HENDRIK JACOB BLOEDKAMP, voor de Slavin *Naatje;* hem in eigendom toebehoorende.

LOUISA POHL, bij anticipatie van den gewonen tijd, voor de Slavin *Maria* en derzelver Kind *Santje;* haar in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, en wat betreft het verzoek van LOUISA POHL, binnen den tijd van *acht* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 17 Augustus 1837.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: MACHIEL BARENDS JUNIOR, geboren te *Amsterdam* en BLOEME JACOB LEVIJ, geboren te *Suriname;* beide alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

BERIGT VOOR ZEEVARENDEN.

PARAMARIBO, *den 17 Augustus 1837.*

Op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de VUURTOREN op de lage Zuid-Oostpunt van het Eiland *Bonaire*, van boven met het verwelf gesloten, en dus zoo ver afgewerkt is, dat dezelve *bij dag* als verkennings-teeken dienen kan, tot tijd en wijle de plaatsing van licht op denzelven, den Zeevarenden ook *bij nacht* het nut kan verzekeren, dat met de oprigting beoogd wordt.

De hoogte van den massiven Toren, van den beganen grond afgerekend, is 68 Voeten; dezelve is *wit* met verticale *roode* strepen geverwd; zigtbaar van het dek eens Vaartuigs op eenen afstand van 4 Mijlen (16 Engelsche Mijlen) en gelegen op:

12° 2′ 12,5″ Noorder Breedte, en
68° 22′ 48,5″ lengte bewesten Greenwich.

De Havenmeester,
R. H. ESSER.

PARAMARIBO, *den 19 Augustus 1837.*

Ter gelegenheid van den Verjaardag van Z. M. onzen geëerbiedigden Koning, zal op aanstaanden Donderdag den 24sten dezer, ten *half tien* uren 's voormiddags, door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, ten Gouvernements-Huize, publieke Audientie worden verleend, aan de Civile en Militaire Authoriteiten, Ambtenaren, Ingezetenen en Particulieren in deze Kolonie.

Hetgeen de ondergeteekende de Eer heeft, ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertissementen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 16den dezer, het Schip *Astrea*, Kapt. J. A. DE LANG, van Amsterdam, hebbende 39 dagen reis.

Den 18den, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. BLAGROVE, van Berbice, hebbende 5 dagen reis.

Idem, het Schip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. HAASNOOT, van Amsterdam, hebbende 59 dagen reis; Passagier: den Heer K. W. VAN DER MEIJ.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 27 Junij 1837.)

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 18 Junij.

Men heeft wederom het berigt van eene *vreesselijke gebeurtenis, door het springen van eene stoomboot* veroorzaakt, ontvangen, dit maal uit Noord-Amerika. De gebeurtenis wordt in de brieven uit Nieuw Orleans tot den 12 Mei vermeld. Het ongeluk is op den Missisippi, aan de stoomboot *Ben-Sherrod* van Nieuw Orleans overkomen, en heeft aan tusschen de 120 en 140 menschen het leven gekost. Er zijn twee achtereenvolgende uitberstingen geweest, de eerste, voor zoo ver men onderstelt, van de ketels, de andere van eene hoeveelheid buskruid, die zich aan boord bevond. Een ooggetuige van het geval beschrijft het tooneel als het allervreesselijkste, hetwelk hij in zijn geheele leven aanschouwd had. Het gegil van mans, vrouwen en kinderen moet mijlen ver in het rond gehoord geworden zijn; terwijl in het helder licht dat van het water opging, het gezigt van de hangende ligchamen der arme slagtoffers, die met krampachtige inspanning zich nog aan de zijden van het brandende vaartuig vast hielden, hartverscheurend was. Een andere te Nieuw Orleans aangekomen stoomboot; zag het wrak der verongelukte bij Fort Adam geheel verbrijzeld, terwijl de brandende stukken den breeden Missisippi-stroom tot op een grooten afstand benedenwaarts de plaats waar het ongeluk gebeurd was, overdekten. Enkele passagiers, zoo als, bij voorbeeld, een koopman uit Mobile, met zijne vrouw en een zijner kinderen, zijn de algemeene ramp op stukken houtwerk ontkomen, met welke zij de rivier mijlen ver afgedreven zijn. (Een Fransch berigt van dit zelfde ongeluk meldt, dat het vaartuig den 7den Mei van Nieuw Orleans naar Louisville vertrokken was. Het ongeluk gebeurde in den avond van den 8sten, *dertig* mijlen boven Natchez. Waar men het eerst bemerkte dat het vaartuig in brand stond, want het Fransche relaas schrijft aan deze oorzaak het gebeurde toe, en voegt er bij, dat de brand veroorzaakt geworden was door de onvoorzigtigheid van den stoker, die het hout te digt bij den ketel opgestapeld had. Van bijna 200 menschen, die aan boord waren, zegt dit berigt, zijn er slechts 50 à 60 gered. De boot, welke men uit vrees met te veel overhaasting lossneed, zonk met 20 menschen, van welke slechts 4 door een ander vaartuig gered zijn. Ook dit relaas spreekt van uitberstingen gedurende den brand en veroorzaakt niet alleen door de ketels en door buskruid, waarvan 39 vaten aan boord waren, maar ook door vaten brandewijn en jenever.)

In eene der klubsen van deze hoofdstad is tusschen drie jongelingen van zeer goeden huize eene zonderlinge weddingschap aangegaan, voor eene aanzienlijke som, die het loon van den winner zal wezen. De vraag die de weddingschap uitmaakt is, wie van hen, in den tijd van *een half* jaar, op de volgende door hen bepaalde wijzen, het meeste geld zal hebben weten te verdienen. — De eerste met het rijden van eenen vragtof passagiers-wagen, vertrekkende uit eenige door hem, naar zijne eigen keuze te bepalen stad. De tweede zal Engeland als muzijkant moeten doorreizen, en de derde zal op eenig tooneel in Engeland, Ierland of Schotland, de keuze aan hem gelaten, het Blijspel of Treurspel moeten spelen. Men verzekert, dat deze laatste reeds op het punt is om te Brighton te debuteren.

Te Cork in Ierland is eene zoo gruwelijke opzettelijke boosheid gepleegd, dat men niet beseft hoe de dader bij het verrigten niet voor zijne eigene snoodheid heeft terug gebeefd. In den nacht van den 18den Junij zijn de stoomboten de *Waterloo* en de *Lee*, die voor de kade ten anker lagen, met ettelijke gaten doorboord geworden. Gelukkiglijk heeft men het nog voor het afvaren ontdekt, maar waren zij alzoo in zee gegaan en door den harden wind van Donderdag en Vrijdag overvallen geworden, zoo is het niet te berekenen hoe vele slagtoffers hun leven in de golven verloren zouden hebben. Die boten waren laatstelijk hersteld geworden en alles duidt aan, dat de daders gewoon zijn met de gereedschappen voor den scheepsbouw om te gaan.

De *Morning Advertiser* beweert dat er tijdens dat de Koning nog enkel Hertog *van Clarence* was, verzekeringen op zijn leven, tot een bedrag van 80,000 l. st. genomen en dezelve nog loopende zijn, zoodat er bij 's Konings overlijden zware sommen ter beschikking der leden van zijne familie zouden komen.

Mengelingen.

SCHERPE BESTRAFFING.

„Het zal mij aangenaam zijn," zeide de Hertog van G— tegen zijne gemalin, „wanneer gij het bal bij den Prins van *** niet bezoekt."

„Maar ik heb het reeds aangenomen."

„Laat het afzeggen, geef eene onpasselijkheid voor."

„Waarom zou ik mij zulk een onschuldig genoegen ontzeggen, alleen ten gevalle van uwe eigenzinnige grillen?"

„Zoo geheel onschuldig kan ik dat vermaak niet noemen. Intusschen willen wij dat zoo naauwkeurig niet onderzoeken. Het komt mij voor, dat gij nog meer reden hebt dan ik, om van dit bal weg te blijven, om den boozen laster.— *Ik hoop, dat ik geen vergeefsch verzoek zal doen.*"

De laatste woorden sprak de Hertog met grooten nadruk uit, en de Hertogin antwoordde met verbeten misnoegen: „Gij zult uwen zin hebben. Ik geef u mijn woord en blijf te huis."

De Hertogin kon echter in weerwil van hare belofte, de verzoeking niet wederstaan, van het bal te bezoeken. Een magneet trok er haar onwederstaanbaar naar toe; het was de Graaf O, en juist omdat de Hertog wist, dat deze ook op het bal zoude zijn, had hij deze opoffering van zijne gemalin verlangd.

Om twee uren na middernacht keerde de Hertogin terug van het bal. Zij had zich juist ontkleed te bed gelegd, toen de Hertog bij haar in de kamer trad, gevolgd van eenen bediende, die een' kop bouillon, op een schenkbord, droeg. De Hertog nam den kop, reikte denzelven aan zijne gemalin, en zeide op eenen ernstigen en gebiedenden toon: „Drink!" Op eenen wenk van hem, verwijderde zich de bediende. De Hertogin draalde; nog gebiedender herhaalde hij zijn gebod.

Zij was zoo verpletterd en buiten zich zelve, dat zij den kop ledigde.

De Hertog bleef bij haar, maar geen woord kwam over zijne lippen. Na een pijnlijk half uur, vraagde hij haar eindelijk: „Hoe gevoelt gij u?" „Ach!" zuchtte zij; „welk eene vraag in mijnen toestand!"

„Uw toestand is volstrekt niet gevaarlijk, Mevrouw!" hernam de Hertog, „gij komt nu nog gelukkig met den schrik vrij; ik hoop, dat dit bij mij ook het geval moge zijn, en nu — één verzoek, laten wij elkander voortaan niet zulke vrees meer veroorzaken.

De Graaf van PETERBOROUGH voerde het bevel over een leger in Spanje en Portugal; de Hertog van MARLBOROUGH over een in Duitschland. De eerste verkreeg de benoodigde ondersteuning slechts spaarzaam en langzaam, de andere daarentegen rijkelijk en snel, want hij stond in gunst bij het Hof, en had het Parlement, de Ministers en de publieke meening op zijne zijde. De Graaf was vóór eenen korten tijd naar Engeland terug gekeerd, om door zijne persoonlijke tegenwoordigheid de inwilliging van eenige noodige voorstellen te bewerken en te bespoedigen. Mismoedig over weigerende antwoorden en ijdele beloften, steeg hij in eenen draagstoel, en trok aan alle zijden de gordijnen digt, ten einde niet gezien en herkend te worden. Het volk meenende, dat de Hertog van MARLBOROUGH in den draagstoel zat, drong luid juichend om denzelven heen, onder het geroep van: „leve de Hertog van MARLBOROUGH!"

„Mijne Heeren!" riep de Graaf, de gordijnen weg schuivende, „gij bedriegt u! Ik ben de Hertog van MARLBOROUGH niet!" „Ja, zekerlijk," riep een uit de menigte, „gij zijt de Hertog wel, wij kennen u zeer goed." — „Ik zeg u, ik ben het niet," herhaalde de Graaf, en beval hierop den dragers den draagstoel neder te zetten; dit geschied zijnde; trad hij er uit, en riep met luider stemme:

„Ik verklaar u nogmaals, dat ik de Hertog van MARLBOROUGH niet ben, en zal u hier van nu twee onwedersprekelijke bewijzen geven. Vooreerst, bezit ik maar ééne Guinje, (bij deze woorden keerde hij zijne zakken om) en ten tweede, schenk ik dezelve aan u lieden!" En hij wierp het goudstuk onder de menigte.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.